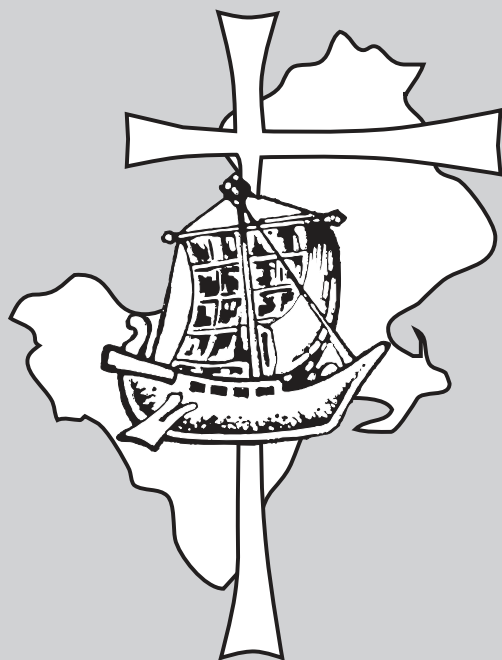

Butlletí Oficial del Bisbat de Tortosa

MARÇ 2021

UMAS

su mutua de seguros

*35 años asegurando instituciones religiosas
y entidades de labor social*

C/ Santa Engracia, 10-12 -28010- MADRID
TLF: 91.319.10.10 www.umas.es

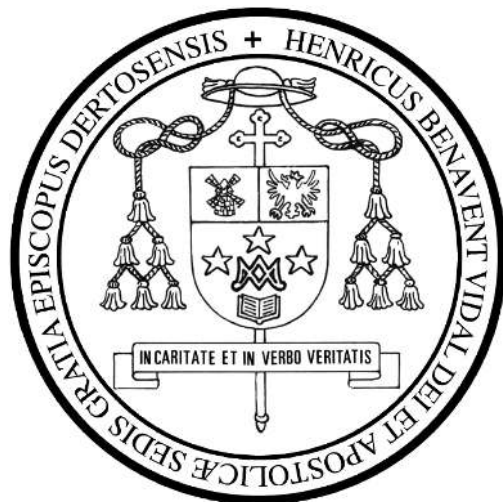
**Venda d'Equips, TPV's, Consumibles i Accessoris. Servei Tècnic.
Aplicacions a mida. Internet i Xarxes. LOPD. Formació.**

www.gis.cat

**C/ Vergés Paulí, 2
43500 — Tortosa**

**Telèfon: 977 588 082
Correu-e: gis@gis.cat**

Butletí Oficial

DEL

BISBAT DE TORTOSA

ANY CLXI - TOM CXXXIV

Març 2021

Núm. 3

Sr. Bisbe

Homilia del Sr. Bisbe en l'ordenació diaconal de Juan Manuel, Matteo i Santi *Catedral de Tortosa, 20 de març de 2021*

1^a. Jer 1, 4-9

Salm 83, 3-5. 11

2^a. Ac 6, 1-7b

Ev. Mt 20, 25-28

- Il·lm. Sr. Vicari General
- MM.II. Srs. Membres del Capítol catedralici
- Il·lms. Srs. Vicaris episcopals
- Germans en el sacerdoci
- Diaques, seminaristes, germanes i germans tots en el Senyor
- Us saludo especialment a vosaltres, Matteo, Santi i Juan Manuel, que en aquesta celebració rebreu el sagrament de l'orde en el grau del diaconat, y també a les vostres famílies, especialment als pares i germans y, en el cas de Juan Manuel, a la teua esposa Ester, als vostres fills i les seues famílies.
- Germanes i germans tots en el Senyor.

1.- El misteri de la vocació

Benvolguts Juan Manuel, Santi i Matteo: sens lloc a dubte aquests mesos haureu pensat davant del Senyor la història de la vostra vida, amb totes les circumstàncies que us han portat fins al dia d'avui. El Senyor fa les coses per camins moltes vegades insospitats per a nosaltres.

Tu, Matteo has arribat a la nostra diòcesi des d'Itàlia, el teu país, després d'una llarga història de buscar a Déu o, millor dit, en la que el Senyor ha anat buscant-te a tu fins que t'ha trobat.

Tu, Santi, vivint la fe amb naturalitat en la teua família, en el col·legi i en la parròquia, vas sentir la crida del Senyor i vas deixar la teva terra per venir a servir-lo en aquesta petita i, alhora gran, diòcesi de Tortosa.

I tu, Juan Manuel, que ja de xiquet vas estar en el seminari, ho vas deixar, vas formar una família, però en el teu cor no es va apagar el desig de servir al Senyor i, després d'un temps de preparació, vas a rebre avui el diaconat permanent.

En el fons, per camins molt diferents, els tres compartiu un mateix desig: estar oberts a la voluntat del Senyor i posar-vos al seu servei. Al llarg d'aquest temps heu tingut el suport de persones concretes que Ell us ha anat posant en el camí –les vostres famílies, els sacerdots que heu conegut, les persones i institucions que us han ajudat a formar-vos, les vostres parròquies...– Són els instruments dels quals el Senyor s'ha servit perquè arribeu al dia d'avui. Doneu-li gràcies per tot.

El relat de la vocació de Jeremies, que hem escoltat en la primera lectura, ens dona la clau fonamental per a entendre la història de qualsevol vocació. Aquesta no comença el dia en què un es planteja per primera vegada la possibilitat de lliurar-se al Senyor en el sacerdoci o en el ministeri diaconal. L'autèntic començament està en el moment en què Déu va pensar en cadascun de nosaltres: *“Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer, abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta”* (Jer 1, 4). Des d'aquell moment ens va destinar a una missió eclesial. La història de la nostra vocació no consisteix en altra cosa que descobrir què és el que Déu vol de cadascú de nosaltres, posar-nos a la seua disposició i abandonar-nos confiadament a les seues mans, malgrat que dia rere dia experimentem la nostra petitesa davant una missió que supera les nostres forces, com el profeta Jeremies reconeix *“Ah, Senyor Déu meu, no sé parlar: encara sóc un noi”* (Jer 1, 6), però que podem afrontar perquè Déu posa les seues paraules en la nostra boca (Jer 1, 9), és a dir, perquè Ell és amb nosaltres i ens acompanya.

Descobrir la missió que el Senyor vol per a nosaltres i lliurar-nos a ella és el nostre camí personal de santedat. Demaneu-li que us concedeixi lliurar-vos al ministeri des del desig de servir-lo en santedat tots els dies de la vostra vida.

2.- Al servei de l'Altar, de l'Evangeli i de la caritat

Aneu a rebre el ministeri del diaconat. Santi i Matteo en el vostre camí de preparació al sacerdoci i tu, Juan Manuel, com un ministeri permanent. La vivència d'aquest ministeri es concretarà en algunes tasques que són inseparables:

El servei de la caritat que, com hem escoltat en la lectura dels Fets dels Apòstols està en l'origen del diaconat, us farà més semblants a Crist, que no va voler ser sols el nostre germà sinó que es va fer el nostre servidor, i us ajudarà a trobar l'orientació fonamental de la vostra vida: no sols els diaques, també els preveres i els bisbes hem de viure el ministeri com a servei i donació de la nostra vida. No oblideu el que deia sant Tomàs de Villanueva (que va ser arquebisbe de València): no podem estimar els pobres si no estimem la pobresa. Viviu el ministeri amb senzillesa i humilitat.

El servei de l'altar, en la litúrgia de l'Església, ens recorda que aquell que salva el món és Crist, que realitza l'obra de la redempció sobre tot en els sacraments. Forma part del vostre ministeri custodiar el tresor de la litúrgia i viure el servei de l'altar amb alegria, amb el mateix esperit del salmista, que troba l'alegria estant a la casa del Senyor "servint-lo cada dia". Una desgana o una vivència rutinària de la litúrgia pot estar indicant falta d'il·lusió en la vivència de la vocació. Però per viure correctament aquesta dimensió del diaconat, no separeu el servei de l'altar del servei al germans, i no convertiu la litúrgia en un culte buit. Per no caure en aquesta temptació sigueu homes de pregària. Avui us comprometeu a fer de la pregària de l'Església part del vostre ministeri resant la litúrgia de les hores. Si sou fidels a aquest compromís us enriqueireu espiritualment. Cada dia, quan obriu el llibre de la litúrgia de les hores trobareu una paraula que il·luminarà el vostre ministeri i la vostra vida. Gràcies a ella es revifa cada dia el do que vam rebre per la imposició de les mans.

Us consagreu també avui al servei de l'Evangeli. La predicació forma part del vostre ministeri. Prepareu-la perquè allò que ressoni en el cor dels fidels siga sempre la Paraula de l'Evangeli i no la vostra. Perquè la vostra predicació siga eficaç, no oblideu les paraules que dins d'un moment us dirigiré quan us lliuraré el llibre de l'Evangeli: "creu el que llegeixes, ensenya el que creus, practica allò que ensenyes".

3.- Cridats a donar la pròpia vida

El Senyor no ens crida únicament a treballar per a Ell, sinó a què gastem la vida per Ell i pel seu regne seguint els seus camins. En les paraules de l'Evangelí que hem escoltat, revela als seus deixebles quin era el sentit de la seua existència: “el Fill de l'home no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seua vida”. Per això nosaltres no hem de desitjar ser més importants que els altres, sinó fer-nos servidors de tots. Hem d'estar disposats a gastar la vida per guanyar la Vida Eterna. Penseu que sols podem ser autèntics servidors de l'Evangelí si vivim evangèlicament, com el Senyor.

Com a signe d'aquesta entrega i donació, avui prometreu viure el ministeri amb actitud d'obediència al bisbe. L'obediència és la forma concreta d'oferir-li al Senyor la pròpia persona i la pròpia vida. No li donem una part de nosaltres, li ho donem tot. La promesa d'obediència és un signe d'humilitat i també de generositat. Es tracta de renunciar a un mateix; a la nostra manera de veure les coses; a convertir el ministeri en una propietat personal per viure'l en comunió amb l'Església. La nostra missió és eclesial, no individual. L'obediència en l'Església és un acte de comunió. En la vida descobrim que els camins del Senyor sovint no coincideixen amb els nostres. Fer promesa d'obediència és un acte de llibertat, però viscuda des de la humilitat: posar els camins de la meua vida en mans de l'Església és posar-los en mans del Senyor, és confiar en Ell més que en mi mateix.

Vosaltres, Santi i Matteo, fareu també la promesa de guardar el celibat. Aquest és un signe de què no sols li doneu una part de vosaltres, sinó tota la vostra persona. Aquesta generositat significa que estimeu de cor el Senyor. Si per Ell i per l'Evangelí esteu disposats a ser tan generosos, és perquè heu descobert que el mateix Senyor és el vostre tresor i esteu apassionats pel seu Regne. El celibat, ben viscut, ens capacita per estimar cada dia més el Senyor i també per estimar els nostres germans, dels quals ens fem servidors. Lliures de tots els afectes humans, que sempre són selectius i ens impedeixen estimar tots per igual, podem estimar més autènticament el Senyor i a tot el poble de Déu. El celibat que l'Església ens demana no és perquè no estimem ningú, sinó perquè estimem tots amb generositat i autenticitat, lliures de qualsevol egoisme.

4.- Una mirada a Maria

Juan Manuel, Matteo i Santi, en aquest dia de la vostra ordenació diaconal, no us oblideu de dirigir-li una mirada d'amor a la Mare del Senyor. Ella treballa en el cor de tots els qui el seu Fill ha cridat al ministeri, perquè el nostre sí sigui cada dia més semblant al seu: un sí ple de generositat, una entrega sense reserves, una donació sense condicions. Cada dia de la vostra vida, ara com a diaques i després, Santi i Matteo, com a preveres, mireu a Maria. Procureu que el vostre sí, que haureu de renovar dia a dia, perquè estem cridats a revifar la flama del do de Déu, sigui un sí semblant al seu. Ella, una vegada va dir a Déu "sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules", no va mirar enrere. Poseu-vos avui en les seues mans i, confiant en Ella, mireu sempre endavant.

Que la Mare de Déu us ajudi perquè en l'exercici del ministeri que avui rebreu sigueu sempre fidels, de tal manera que aquest sigui el vostre camí per arribar a ser sants, i que un dia pugueu gaudir de la vida eterna a la que Déu ens crida en el seu fil Jesucrist. Amén.

† Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa

**Homilia del Sr. Bisbe,
en l'Eucaristia de Diumenge de Rams**
*Santa Església Catedral de Tortosa,
diumenge 28 de març de 2021*

- Lectures:

1a: Is 50, 4-7

Salm: 21

2a: Fl 2, 6-11

Ev: Mc 14, 1-15,47

- MMII Sr. Membres del Capítol catedralic
- Il·lma. Sra. Alcaldessa de la ciutat, regidors, autoritats
- Presidenta i Junta de l'Agrupació de confraries i germandats de la Setmana Santa de Tortosa
- Germanes i germans tots en el Senyor

1.- La contemplació de la passió i la veritat de la nostra vida

La celebració de la Missa del Diumenge del Rams inaugura la Setmana Santa. La lectura de la passió que hem escoltat és com un pòrtic que ens introdueix plenament en els dies de la mort del Senyor. Els detalls que ens presenta aquest relat són tan nombrosos que és impossible comentar-los tots. Aquests dies poden ser una bona ocasió per rellegir-lo en un clima de pregària, i treure les conseqüències espirituals per a la nostra vida cristiana.

Avui m'agradaria oferir-vos una clau que pot ser una guia per meditar-lo: la contemplació de la passió, amb tots els personatges que van apareixent al llarg d'ella, ens situa davant de la veritat de la nostra vida. És com un espill en el que podem mirar-nos i revisar les nostres actituds. Quan contemplem les reaccions dels diversos personatges, d'alguna manera tots ens veiem retratats perquè es reflexa també la nostra manera de reaccionar davant dels esdeveniments i de les persones.

2.- Els personatges de la passió

En primer lloc, veiem a Jesús, que és el personatge més important. Ell, com ens diu el profeta Isaïes, ha parat l'esquena als qui l'asotaven i no ha amagat la cara als qui el bufetejaven (Is 50,6). En l'himne de la carta als filipencs, sant Pau ens ha dit que va prendre la condició d'esclau i que es va fer obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu (Fl 2,8). En la passió segons sant Marc, que s'ha proclamat, hem vist que va anticipar la seua mort instituint l'Eucaristia, que és l'ofrena d'Ell mateix; que va mantindre la coherència fins a la fi quan estaven jutjant-lo i quan l'interrogaven. En ningun moment va voler salvar la vida, sinó que sempre va dir la veritat. Veiem a Jesús, que va confiar totalment en el seu Pare, no es va desesperar davant la situació que estava vivint i va ser fidel a la voluntat de Déu.

També veiem als deixebles, que tenen bones paraules i li prometen no abandonar-lo mai. Però un el traeix, l'altre el nega, tots experimenten la feblesa i la inseguretat (quan Jesús els anuncia que un el trairà, cadascú es pregunta si de cas serà ell). A l'hora de la veritat tots l'abandonen. De fet, en aquest relat hi ha una paraula que es repeteix tres vegades quan es parla dels deixebles: Jesús els anuncia que **tots** l'abandonaran (Mc 14,27); **tots** ells reaccionen dient que no ho faran i que li seran fidels (Mc 14,31). I quan Jesús és empreso-

nat **tots** el van abandonar (Mc 14,50). Eixos deixebles que l'havien seguit, que havien estat al seu costat i que tantes vegades havien discutit entre ells qui seria el més important, quan arriba l'hora de la veritat i de la dificultat abandonen a Jesús.

També estan les dones que ho havien deixat tot per seguir al Senyor i servir-lo (Mc 15,40), i que mai havien discutit entre elles quin seria la més important. Elles no parlen, no diuen que no l'abandonaran, però romanen al seu costat i no el deixen sol. L'evangelista ens diu que són moltes (Mc 15,41) les que el segueixen fins a la creu. Són les que veuen el lloc on posen el seu cos (Mc 15,47) i seran les primeres en experimentar el goig de la resurrecció. No tenien ambicions, no buscaven poder, únicament desitjaven servir i seguir al Senyor. I per això li són fidels.

Veiem també els poderosos que busquen motius per a condemnar a Jesús. En el fons ja l'han condemnat abans. El procés és una farsa. No busquen la veritat, únicament excuses per a justificar la mort de Jesús. No dubten en faltar a la veritat pels propis interessos i per conservar el poder, i acaben executant els seus plans. El poble, que es deixa portar i manipular pels poderosos, segueix el joc, i tots s'uneixen a eixe menyspreu de Jesús, fins i tot els que passaven pel calvari.

Entre tanta crueltat trobem també signes d'humanitat en alguns personatges dels quals no s'havia parlat en l'Evangelí fins a eixe moment. Són els que ajuden al Senyor i s'apiaden d'Ell: una dona que abans que comence tot vessa el perfum sobre el cap de Jesús com a signe d'amor (Mc 14,3-9); Simó de Cirena, que ve del camp i és obligat a ajudar-lo a portar la creu (Mc 15,31); el centurió que, al veure com mor Jesús exclama: "realment aquest home era fill de Déu" (Mc 15,39); o Josep d'Arimatea, un deixeble fins a eixe moment desconegut, que al veure com ha mort Jesús, s'atreveix a anar a Pilat a demanar-li el cos per a enterrar-lo (Mc 15,43), en un gest d'amor i misericòrdia. Això ens revela que la humanitat té en el fons un cor bo, que en l'ésser humà hi ha una dignitat que es rebel·la contra la crueltat i la injustícia, contra la maldat del món. Eixos personatges ens revelen el millor que pot haver-hi en el cor de les persones.

3.- Déu en la Passió

Queda un altre personatge que aparentment no està, que aparentment ha abandonat el seu Fill: és Déu. On està Déu en la passió?

Jesús havia confiat en Ell. Li havia demanat que, si era possible, li traguera aquell calze (Mc 14,36); però a l'igual que el misteriós personatge de la primera lectura del profeta Isaïes, havia confiat en Déu (Is 50,7) i acceptat la seua voluntat. Déu no ha abandonat el seu Fill. Encara que sembla que no està, sant Pau ens ha dit que per la humiliació voluntària de Jesucrist, Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom (Fl 2,9). Ja en la passió se'ns anuncia la victòria de Jesucrist, perquè quan és enlairat en la creu sobre la terra, s'endevina la seua exaltació. Estem davant un anunci de la victòria del bé sobre el mal, del triomf de l'omnipotència de l'amor sobre la prepotència del mal.

Quan en el nostre món veiem tant de mal, tantes injustícies, tantes desigualtats, tant de patiment, mirem al Senyor crucificat. però mirem-lo sense oblidar que va confiar en el Pare i que, per això, el Pare no el va abandonar, sinó que el va exalçar i li va concedir aquell nom que està per damunt de tot altre nom.

Que la contemplació de la creu del Senyor ens ajude a no perdre l'esperança en les dificultats de la vida. Que així siga.

† Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa

**Homilia del Sr. Bisbe
en la celebració de la Missa Crismal**

Santa Església Catedral de Tortosa, 30 de març de 2021

1. Is 61, 1-3. 6. 8-9
Sal 88, 21-22. 25. 27
2. Ap 1, 5-8
Lc 4, 16-21

- Il·lms. Srs. vicari general i vicaris episcopals.
- MMII. Srs. membres del Capítol catedralici.
- Estimats germans en el sacerdoci.

Saludo especialment a Mn. Josep Pau Gil i a Mn. Xavier Goñi, que l'any passat vau celebrar el 50è aniversari de l'ordenació sacer-

dotat; així com a Mn. Jordi Bertomeu i a Mn. Rodrigo Monfort, que van celebrar el 25è aniversari. Com tots sabem, la Missa Crismal no es va poder celebrar amb normalitat degut a la pandèmia. Rebeu, encara que amb una mica de retràs, les felicitacions del presbiteri diocesà.

També ens unim a l'acció de gràcies dels qui aquest any celebren el 25è aniversari d'ordenació sacerdotal: Mn. José Ayllón, i Mn. Joaquim Iturat que no ha pogut estar present entre nosaltres.

A tots us desitgem que pugueu continuar servint al Senyor amb santedat i justícia, com diem cada dia en el *benedictus*, tots els dies de la vostra vida.

Saludo als diaques, que avui participeu en l'Eucaristia com a col·laboradors del bisbe i dels preveres en el vostre ministeri. Les mans d'alguns de vosaltres seran ungides amb el crisma que dins d'un moment consagrarem.

Seminaristes, germanes i germans tots en el Senyor.

1.- Un Poble sacerdotal

Els signes i la litúrgia d'aquesta celebració ens parlen, en primer lloc, de la unció que hem rebut tots els batejats. Si els membres del Poble de l'Antiga aliança són anomenats “sacerdots del Senyor” i “Ministres del Nostre Déu”, com ens ha dit el profeta Isaïes (61, 6), això s'ha realitzat plenament en nosaltres pel baptisme, perquè Jesucrist, que ens estima, “ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seua sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare” (Ap 1,6). En efecte, en el baptisme i en la confirmació vam ser ungits amb l'oli beneït i amb el crisma consagrat pel bisbe, que visibilitzen la unció de l'Esperit Sant. Eixa unció fonamenta la vocació comunitat de tots, que no és altra que la vocació a la santedat.

Els preveres, escollits entre els membres del Poble de Déu, no deixem de ser membres d'eixe poble sacerdotal. La imposició de les mans, com ens ha recordat el Concili Vaticà II, no ens separa ni ens allunya del Poble de Déu, sinó que ens consagra per a una missió, per a donar la vida per Crist i pels nostres germans. El fet d'haver estat cridats a participar del sagrat ministeri de Crist no ha fet que deixem de formar part del seu Poble, sinó que ens situa “com a pastors” per “anar davant del nostre poble”, “alimentant-lo amb la paraula i refent-lo amb els sacraments”. Si per als cristians som pastors, no oblidem que amb ells estem cridats a ser deixebles del Senyor.

Aquesta unció, comuna a tot el poble de Déu, és el més important de la nostra vida, perquè, si no ho oblidem, ens ajuda a viure el sacerdoci amb una gran humilitat, amb la consciència que el fet d'haver rebut el ministeri no ens fa automàticament més sants que la resta dels cristians. L'autoritat que ens confereix el ministeri no és una superioritat humana viscuda amb l'orgull de qui se sent superior, sinó que és una consagració al servei de Déu i del seu poble i, per tant, l'hem de viure des de la humilitat de qui sap escoltar, de qui sap estar obert a allò que l'Esperit ens diu en les paraules, en la vida i en el testimoni dels cristians de les nostres comunitats. Vivint en eixa humilitat descobrim que els signes de vida cristiana autèntica es troben moltes vegades, molt més del que pensem, en les comunitats a les què servim. Nosaltres, evangelitzadors, no som els amos de la vinya del Senyor, ni ens podem apropiari de l'Esperit Sant com si fos quelcom exclusivament nostre, sinó que hem de viure en la humilitat de saber que també els cristians, com diu el papa Francesc *els sants de la porta de costat*, moltes vegades ens evangelitzen a nosaltres.

El diumenge llegíem la passió segons sant Marc. Veiem en eixe relat com mentre tots els deixebles, que havien discutit moltes vegades entre ells sobre qui seria el més important en el Regne de Déu, a l'hora de la veritat i de la dificultat abandonen al Senyor. En canvi les dones, moltes, que havien seguit i servit al Senyor, que mai havien discutit entre elles quina seria la més important, a l'hora de la veritat l'acompanyen en la passió, veuen el lloc on posen el seu cos (Mc 15,47) i seran les primeres en experimentar l'alegria de la resurrecció. Elles van ensenyar als apòstols què és ser de veritat deixebles del Jesús: els van evangelitzar. I això ens pot passar molt sovint a nosaltres si mirem amb ulls de fe als cristians de les nostres parròquies. Us convido avui a valorar el do de la vida cristiana com el regal més gran que hem rebut, i a no oblidar mai que si en algun moment perdem la il·lusió de viure com a bons cristians i de ser sants, el nostre ministeri perd tot el sentit i la nostra vida sacerdotal es queda en algo únicament aparent.

2.- Amics del Senyor

A més d'haver estat unguits per a formar part del poble sacerdotal, els preveres hem estat escollits pel Senyor per participar del seu sagrat ministeri "per la imposició de les mans", i, actuant "en el seu

nom”, portar al seu poble cap al Regne del Cel, alimentant-lo amb la paraula i refent-lo amb els sagraments, sobre tot amb eixe convit pasqual amb el què Ell l'alimenta constantment. No hem estat cridats per a una obra nostra, sinó per a l'obra de Crist. No actuem en nom propi, sinó que donem visibilitat a Crist. Com a preveres, som una representació sacramental de Crist, i com a diaques visibilitzeu a eixe Senyor que no va venir a ser servit sinó a servir i donar la vida en rescat per molts. I aquesta missió ha de configurar la nostra vida, perquè no demanem als cristians fidelitat a la nostra persona sinó fidelitat a Crist; no els exigim que creguen en les nostres paraules, sinó que els supliquem que acullin la paraula de Crist.

Aquesta elecció que el Senyor ens ha fet és un gest d'amistat i confiança envers nosaltres. Ell desitja que aquells que tenen la missió de representar-lo entre els homes siguin, no esclaus que fan un treball a la força, sinó els seus amics i col·laboradors: “Ja no us dic servents, a vosaltres us dic amics” (Jn 15,15). Sols vivint en amistat amb el Senyor, la nostra actuació en el seu nom serà viva i portadora de vida a la humanitat; el nostre ministeri no serà un ofici sense ànima; la nostra il·lusió i alegria creixeran de dia en dia i el nostre servei serà més generós. Si vivim així, podrem dir amb Sant Agustí: gràcies, Senyor, per haver-me fet el vostre amic, jo em conformo en ser el vostre servidor. No desitjo res més.

Quan apareix el desànim és fàcil buscar justificacions externes a nosaltres: que si la societat no m'escolta; que si els companys no m'acullen; que si l'Església no és com a mi m'agradaria; que si les comunitats són pobres... És possible que en tot això hi hagi quelcom de veritat, perquè és cert que la societat no és cristiana, ni l'Església és perfecta, les comunitats sovint són pobres i els companys i tots i cadascú de nosaltres tenim defectes. ¿Però i la nostra amistat amb el Senyor? ¿No pot estar l'arrel més profunda d'aquest desànim en el fet que no aprofundim en eixa amistat? El Senyor ens ha fet el do de ser els seus ministres, però ens ha fet el regal més gran encara de fer-nos els seus amics. Sense eixa amistat el ministeri sacerdotal perd tot el seu sentit.

Dins d'un moment renovareu les promeses que va fer davant el bisbe el dia de la vostra ordenació. Això significa dir-li de nou al Senyor que voleu ser els seus amics i servidors, que si us poseu al seu servei no és perquè us mou cap interès terrenal, sinó únicament l'amor a Ell, el mateix desig que el va portar a donar la vida per tots nosaltres: que tots se salven i arriben al coneixement de la veritat.

3.- Per a l'edificació de l'Església

Per a nosaltres estar al servei del Senyor és posar-nos al servei de l'Església. En aquesta celebració beneiré els olis dels malalts i dels catecúmens i consagraré el crisma. En els sagraments que se celebraran en la diòcesi fins la pasqua de l'any que ve, tots ungirem amb els mateixos olis i amb el mateix crisma. Això expressa tot un simbolisme: l'Església l'edifica el Senyor pel seu Esperit, que actua invisiblement en els sagraments. Nosaltres no som més que dispensadors dels misteris de Déu; no som els amos ni de l'Església ni de les persones que formen part d'ella; no actuem per unes idees, projectes o programes que inventem nosaltres. Ens posem al servei del Senyor i de la seua acció invisible en el cor de les persones. Això no vol dir matar la creativitat ni la necessitat de buscar camins per a una pedagogia de la fe, però si la nostra subjectivitat personal en idees i programacions pastorals ocupa el primer lloc, podem caure en la temptació de col·locar-nos en lloc de l'Esperit i matar la seua acció en els creients, podem acabar predicant-nos a nosaltres mateixos en lloc de a Jesucrist.

També aquí s'amaga un altre simbolisme: la tasca de l'edificació de l'Església és de tots i la fem entre tots. Això ens ha de portar a no desanimar-nos en buscar camins per a viure el ministeri en comunió eclesial. L'Església no és una colla d'amics, ni un partit ni una associació de persones que tenen una mateixa sensibilitat o aficions comunes. Ens uneix Jesucrist. I Ell és qui fa que les diferències no arriben a convertir-se en divisions. Un presbiteri diocesà és plural, però no oblideu que és entre tots com fem possible que la vida cristiana vaja avant en la nostra diòcesi. Ningú pot pensar que és més necessari que el germà sacerdot que forma part del mateix presbiteri; ningú té dret a pensar que ho fa millor que el germà. Tots hem de valorar el que fan els altres perquè a tots ens uneix una mateixa fe, un mateix amor al Senyor, el mateix evangeli que anunciem, els mateixos sagraments que celebrem. Si algú menysté a un germà és perquè se sobrevalora a ell mateix. I eixa és l'actitud que trenca la comunió en la diòcesi i en l'Església. No oblidem que únicament la humilitat és el camí per a la comunió.

En aquesta celebració posem-nos sota la mirada de Maria, la Mare del Senyor. Ella és Mare dels apòstols, els acompanya en la pregària després de Pasqua i en l'espera de l'Esperit; acompanya l'Església, la guia pels camins del món, la uneix i fa d'ella una mateixa família.

Ella, a la que tots cridem Mare, ens indica el camí vers la comunió eclesial. Encomanem-li els fruits del nostre ministeri i de la fe de la nostra diòcesi.

Que així siga.

† Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa

Sant Josep, model per als pares (*PARAULES DE VIDA – 7 març 2021*)

La missió de Josep va consistir a acollir com a pare al Fill de Déu fet home. Encara que no fos el pare biològic, va ser el pare humà de Jesús, i van viure aquesta relació de tal manera que constitueixen un exemple per a totes les famílies.

Quan algú rep la notícia que serà pare, la primera reacció d'una sana paternitat és l'acolliment incondicional del fill que naixerà. En la nostra societat això no és evident per a tots: els fills es programen i fins i tot es rebutgen recurrentment a l'avortament. L'ésser humà és tractat com un objecte que s'ha d'aconseguir a qualsevol preu quan es desitja, o que es pot eliminar quan no se'l vol rebre.

Això naix d'una manera d'entendre la vida volent ser nosaltres els qui ho decidim tot. I això ens porta sovint a veure la voluntat de Déu com un obstacle als nostres desitjos. Davant els esdeveniments que no entenem reaccionem amb la decepció i la rebel·lió. Sant Josep, ens diu el Papa en la seua carta *Patris corde* (Amb cor de pare) “deixa de banda els seus raonaments per a donar pas a allò que esdevé i, per més misteriós que li sembli, ho acull, assumeix la responsabilitat i es reconcilia amb la seva pròpia història... La vida espiritual de Josep no ens mostra una via que *explica*, sinó una via que *acull*” (núm. 4). Ell ens mostra que, amb la fortalesa de la fe, és possible acollir la vida tal com és. La grandesa de la seua paternitat es va manifestar en la disponibilitat per a acollir a Crist, encara que els raonaments humans el portaren a pensar, en un primer moment, en la possibilitat d'abandonar a Maria i al fill que ella portava en el seu si.

L'amor vertader d'un pare envers els seus fills es manifesta en la tendresa. El seu amor a Crist es mostra en els desvetllaments per

Ell: no va dubtar a exiliar-se a Egipte per protegir la seua vida o a establir-se a Natzaret per allunyar-lo del perill que podia suposar Arquelau, que havia succeït al seu pare Herodes (Mt 2, 22). I Jesús, essent el Fill de Déu, va acceptar viure “subjecte a Maria i Josep” (Lc 4, 51), i així creixia humanament en actitud d’obediència a la voluntat del seu Pare Celestial.

Josep va introduir a Jesús en la vida religiosa del Poble escollit. Segons el costum jueu va ser circumcidat als vuit dies de nàixer (Lc 2, 21); va ser presentat en el temple quan es van complir els dies de la purificació de Maria (Lc 2, 21); anava amb els seus pares a Jerusalem cada any per “la festa de la Pasqua” (Lc 2, 41). No es tractava d’una religiositat merament externa o de compliment, sinó que responia a la veritat del que vivien en el seu cor. Per això en Maria i Josep, Jesús va experimentar humanament que, “com un pare s’apiada dels fills, Jahvè s’apiada dels fidels” (Sl 103, 13), i va aprendre el que és l’amor de Déu. D’aquesta manera, ells van tindre el goig de veure com Jesús creixia dia rere dia “en edat i saviesa i tenia el favor de Déu i dels homes” (Lc 2, 52). Una autèntica paternitat cristiana no es limita a preocupar-se que als fills no els falte res material, sinó que inclou ajudar-los a descobrir l’amor de Déu. És el camí que els conduirà a un autèntic creixement en la vertadera humanitat.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Pare i germà, com Sant Josep
(*PARAULES DE VIDA – 14 març 2021*)

Amb aquest lema celebrem avui el dia del Seminari en l’any que per desig del papa Francesc està dedicat a San Josep, que, a més de patró de l’Església catòlica, ho és també dels seminaris. Va ser elegit per a una missió única: ser per a Jesús “l’ombra del Pare celestial en la terra” (Carta *Patris corde*, 7). Per això mai es va apartar d’Ell, sinó que el va auxiliar, el va protegir i va seguir els seus passos. En acceptar responsabilitzar-se de la seua vida va exercir una autèntica paternitat.

Els qui han sigut cridats al sacerdoci no han de formar-se únicament per a ser bons comunicadors d’un missatge o doctrina. Són

escollits per a una missió de paternitat sobre els membres de la comunitat cristiana i sobre la humanitat, que és la destinatària del missatge evangèlic. El Papa ens recorda que, en una societat on “els xiquets sovint semblen no tindre pare...l'Església d'avui necessita pares”, per la qual cosa “cada sacerdot o bisbe hauria de poder dir com l'Apòstol: «Vaig ser jo qui us vaig engendrar en Jesucrist en anunciar-vos l'Evangelí»” (1Cor 4, 15) (*Carta Patris corde*, 7).

Una paternitat sana no busca retindre al fill per posseir-lo, sinó capacitar-lo perquè pugui triar el bé amb llibertat. Josep sempre va ser conscient que el Nen no era seu, sinó que simplement li havia estat confiat. En aquesta capacitat de renúncia a fer del fill una còpia d'un mateix perquè trobe el seu propi camí, es manifesta l'autèntic amor d'un pare. La lògica de l'amor és la lògica de la llibertat, “i Josep va ser capaç d'estimar d'una manera extraordinàriament lliure” i “posar a Maria i a Jesús en el centre de la seua vida” (*Carta Patris corde*, 7). En aquest do d'ell mateix va trobar la vertadera felicitat.

La vertadera paternitat inclou necessàriament l'exercici d'una sana autoritat. No podem oblidar, no obstant això, que el món, que necessita pares, “rebutja als amos... als qui confonen autoritat amb autoritarisme”. Seguint l'exemple de sant Josep, que va exercir la seua autoritat paterna sobre Jesús i és model, tant per als pares de família com per als sacerdots, aquests estan cridats a guiar al Poble de Déu “no per obligació, sinó de bon grat, per amor a Déu; no amb afany de lucre, sinó generosament; no com qui regeix despòticament una hisenda, sinó fent-vos models del ramat” (1Pe 5, 2-3).

Com sabeu, la realitat del nostre seminari és numèricament petita, per això no hem de cessar en l'oració perquè Déu envie obrers a les seues messes i ens concedeixi el do de pastors que siguin autèntics pares per al Poble de Déu i germans de tots els homes. Tanmateix, això no ens ha d'impedir veure els fruits que el Senyor va suscitant entre nosaltres, i que són un signe d'esperança. Per això us vull anunciar que en la catedral de la diòcesi, el proper 20 de març dos seminaristes rebran l'ordenació diaconal en el seu camí de preparació al sacerdoti, i un laic el diaconat permanent. El dia 10 d'abril el diaca Christian Pinto, natural de Benicarló, rebrà l'ordenació sacerdotal. Us convido a pregar per ells, perquè siguin fidels a la crida del Senyor.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Custodis de la vida

(PARAULES DE VIDA – 21 març 2021)

El pròxim 25 de març, solemnitat de l'Anunciació, celebrem la jornada per la vida. La persona del Fill de Déu, l'existència humana del qual comença en el moment de la seua Encarnació, és el major regal de Déu a la humanitat. La vinguda de Crist al món és una llum que obri a tots els homes un horitzó d'esperança, perquè ens anuncia que, malgrat les dificultats de la vida, aquesta val la pena ser viscuda. Si el Fill de Déu va acceptar una existència com la nostra, el fet d'haver sigut cridats per Déu a la vida és un acte d'amor: el Pare ens mira amb el mateix amor amb el qual contempla el seu Fill encarnat. Jesús es va fer un de nosaltres per a comunicar-nos la vida divina. L'existència temporal té una meta que va més enllà: és camí per a la Vida eterna. Aquesta veritat de la nostra fe ens ajuda a entendre el gran valor que té per a Déu la vida de tot ésser humà.

No obstant això, actualment ens trobem immersos en una cultura que no valora la vida com un do que ha de ser acollit amb gratitud. L'ésser humà és tractat com un objecte del qual es pot disposar segons la pròpia voluntat. Quan no es vol acollir al fill concebut, es justifica la seua eliminació; quan es desitja, es justifiquen tots els mitjans que els avanços científics i tècnics ens ofereixen, i es “fabriquen” éssers humans pels quals es paga, com quan s'adquireix una mercaderia.

Reduït l'ésser humà a un objecte, deixa de tindre un valor absolut. Es mesura amb els mateixos criteris que les coses: la utilitat i la qualitat. Quan una vida no es considera útil o no gaudeix de la qualitat que desitjaríem, es pensa que no val la pena viure-la. Aquesta mentalitat es va assumint progressivament per la societat i fins i tot pels malalts, que arriben a pensar que són una molèstia i que ja res han de fer aquí. La fragilitat és un aspecte constitutiu de l'existència humana i ens hem de preparar espiritualment per acceptar-la. Els creients, que contemplem la vida humana amb la mirada de Déu, sabem que ningú “val” menys en cap circumstància.

A això s'uneix un altre tret que caracteritza la nostra cultura: la identificació dels desitjos amb els drets i l'absència de tot límit ètic que pugui ser una barrera a la realització dels propis desitjos. Els drets humans són una garantia que ha de protegir a les persones. El dret de tot ésser humà a la vida té com a conseqüència el deure de l'Estat i de tots els membres de la societat de protegir-la en tots els

casos. La identificació dels drets amb els desitjos ha portat a l'aprovació d'una sèrie de lleis que deixen la vida humana en mans dels altres: dels pares en el cas del no nascut, o dels familiars o sistema sanitari en cas d'ancianitat o malaltia greu.

Encara que tenim la sensació que aquesta cultura és irreversible, els cristians no hem de perdre l'esperança. Sant Josep, que va acollir i va protegir la vida del Nen Jesús, i a qui en la tradició catòlica ens encomanem per demanar-li una mort en gràcia, que és l'autèntica mort digna, ens ajude a trobar camins per a ser custodis de la vida de tot ésser humà.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Setmana Santa

(PARAULES DE VIDA – 28 març 2021)

El diumenge de Rams comencem la Setmana Santa. Aquest any, per les circumstàncies, no podrem celebrar les processons que omplen de religiositat els carrers de les nostres ciutats, però sí tindrem a les esglésies els actes litúrgics propis d'aquests dies. Durant tota aquesta setmana celebrarem la mort del Senyor. Les celebracions són sòbries i, a la vegada, riques en gestos i símbols, alguns dels quals no es tornen a repetir al llarg de l'any litúrgic, com la postració silenciosa del celebrant al començament de la celebració del Divendres Sant, i el ritu de l'adoració de la Creu, en el qual som convidats a mirar l'arbre on morí el Salvador del món.

Quan al llarg d'aquests dies recordem al Crucificat ens envaeixen dos sentiments: esglai en veure'l tan desfigurat per les tortures que ha rebut a mans de tota la humanitat; i admiració per com ha acceptat eixe sofriment, prenent damunt seu els nostres dolors i morint per les nostres faltes, i tot sense obrar amb violència ni tindre als llavis la perfídia.

¿Per què el món s'esglaia davant la Creu de Crist? El Concili Vaticà II recorda que l'ésser humà és capaç de lo millor i lo pitjor. En la Creu de Jesucrist es descobreix lo pitjor que pot sortir del cor de l'home. Ho veiem en els relats de la passió que aquests dies escoltarem i meditem: els interrogatoris dels grans sacerdots, el judici per part del procurador romà, les tortures... Tot ens porta a pregun-

tar-nos ¿com és possible que les persones puguem arribar a tanta crueltat? Quan pensem del que som capaços, no podem fer altra cosa que esglaiar-nos.

¿Per què el món s'admira quan contempla el Crucificat? Perquè en Ell resplendeix lo millor que hi ha en el cor de l'home. De fet, en la passió segons sant Joan, que escoltarem el Divendres Sant, veurem com Pilat presenta Jesús al poble dient: "aquí teniu l'home". Sense saber-ho, Pilat ens ha dit una gran veritat: Jesús és l'home perfecte; l'home en el que no hi ha cap mal; l'home que només sap fer el bé; l'home que s'ha mantingut en fidelitat a Déu.

Ens esglaiem perquè es posa de manifest el que som capaços de fer els homes. I ens admirem perquè eixe condemnat a mort ha respost a la injustícia de la seua condemna sense cap violència i, a més, perdonant. La seua resposta al mal ha sigut continuar fent el bé.

La Carta als Hebreus ens ensenya que Jesús, per la seua passió "s'ha convertit en font de salvació eterna" (He 5,9). Del seu costat obert brolla la sang i l'aigua que simbolitzen totes les benediccions que ens venen per la seua mort. Per això la litúrgia d'aquests dies és tota ella una invitació a la pregària per a què la gràcia de la Redempció que naix del costat obert del Salvador arribi a tota la humanitat. En aquesta pregària, aquest any recordem especialment als qui més han patit o estan patint per la pandèmia.

Que aquests dies siguem per a tots una ocasió de retrobar-nos amb el Senyor.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

San José, modelo para los padres (PALABRAS DE VIDA – 7 marzo 2021)

La misión de José consistió en acoger como padre al Hijo de Dios hecho hombre. Aunque no fuera el padre biológico, fue el padre humano de Jesús, y vivieron esa relación de tal modo que constituyen un ejemplo para todas las familias.

Cuando alguien recibe la noticia de que va a ser padre, la primera reacción de una sana paternidad es la acogida incondicional del hijo que va a nacer. En nuestra sociedad esto no es evidente para todos: los hijos se programan e incluso se desechan recurriendo al aborto.

El ser humano es tratado como un objeto que se ha de conseguir a cualquier precio cuando se desea, o que se puede eliminar cuando no se le quiere recibir.

Esto nace de una manera de afrontar la vida queriendo ser nosotros quienes lo decidamos todo. Y esto nos lleva a menudo a ver la voluntad de Dios como un obstáculo a nuestros deseos. Ante los acontecimientos que no entendemos reaccionamos con la decepción y la rebelión. San José, nos dice el Papa en su carta *Patris corde* (Con corazón de padre) “deja de lado sus razonamientos para dar paso a lo que acontece y, por más misterioso que le parezca, lo acoge, asume la responsabilidad y se reconcilia con su propia historia... La vida espiritual de José no nos muestra una vía que *explica*, sino una vía que *acoge*” (nº 4). Él nos muestra que, con la fortaleza de la fe, es posible acoger la vida tal como es. La grandeza de su paternidad se manifestó en la disponibilidad para acoger a Cristo, a pesar de que sus razonamientos humanos le llevaran a pensar, en un primer momento, en la posibilidad de abandonar a María y al hijo que ella llevaba en su seno.

El amor verdadero de un padre para con sus hijos se manifiesta en la ternura. Su amor a Cristo se muestra en los desvelos por Él: no dudó en exiliarse a Egipto para proteger su vida o en establecerse en Nazaret para alejarlo del peligro que podía suponer Arquelao, que había sucedido a su padre Herodes (Mt 2, 22). Y Jesús, siendo el Hijo de Dios, aceptó vivir “sujeto a María y José” (Lc 4, 51), y crecía humanamente en actitud de obediencia a la voluntad de su Padre Celestial.

José introdujo a Jesús en la vida religiosa del Pueblo Elegido. Según la costumbre judía fue circuncidado a los ocho días de nacer (Lc 2, 21); fue presentado en el templo cuando se cumplieron los días de la purificación de María (Lc 2, 21); iba con sus padres a Jerusalén cada año “por la fiesta de la Pascua” (Lc 2, 41). No se trataba de una religiosidad meramente externa o de cumplimiento, sino que respondía a la verdad de lo que vivían en su corazón. Por ello en María y José, Jesús experimentó humanamente que, “como un padre siente ternura por sus hijos, así el Señor siente ternura por quienes lo temen” (Sal 103, 13), y aprendió lo que es el amor de Dios. De este modo, ellos tuvieron el gozo de ver cómo Jesús progresaba día tras día “en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y los hombres” (Lc 2, 52). Una auténtica paternidad cristiana no se limita a preocuparse de que a los hijos no les falte nada material, sino que

incluye ayudarles a descubrir el amor de Dios. Es el camino que los conducirá a un auténtico crecimiento en la verdadera humanidad.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Padre y hermano, como San José
(PALABRAS DE VIDA – 14 marzo 2021)

Con este lema celebramos hoy el día del Seminario en el año que por deseo del papa Francisco está dedicado a San José, que, además de patrono de la Iglesia Católica, lo es también de los seminarios. Fue elegido para una misión única: ser para Jesús “la sombra del Padre celestial en la tierra” (Carta *Patris corde*, 7). Por ello nunca se apartó de Él, sino que lo auxilió, lo protegió y siguió sus pasos. Al aceptar responsabilizarse de su vida ejerció una auténtica paternidad.

Quienes han sido llamados al sacerdocio no deben formarse únicamente para ser buenos comunicadores de un mensaje o una doctrina. Son elegidos para una misión de paternidad sobre los miembros de la comunidad cristiana y sobre la humanidad, que es la destinataria del mensaje evangélico. El Papa nos recuerda que, en una sociedad en la que “los niños a menudo parecen no tener padre... la Iglesia de hoy necesita padres”, por lo que “cada sacerdote u obispo debería poder decir como el Apóstol: «Fui yo quien los engendré para Cristo al anunciarles el Evangelio»” (1Cor 4, 15) (Carta *Patris corde*, 7).

Una paternidad sana no busca retener al hijo para poseerlo, sino capacitarlo para que pueda elegir el bien con libertad. José siempre fue consciente de que el Niño no era suyo, sino que simplemente le había sido confiado. En esta capacidad de renuncia a hacer del hijo una copia de uno mismo para que encuentre su propio camino, se manifiesta el auténtico amor de un padre. La lógica del amor es la lógica de la libertad, “y José fue capaz de amar de una manera extraordinariamente libre” y “poner a María y a Jesús en el centro de su vida” (Carta *Patris corde*, 7). En este don de sí mismo encontró la verdadera felicidad.

La verdadera paternidad incluye necesariamente el ejercicio de una sana autoridad. No podemos olvidar, sin embargo, que el mun-

do, que necesita padres, “rechaza a los amos... a los que confunden autoridad con autoritarismo”. Siguiendo el ejemplo de san José, que ejerció su autoridad paterna sobre Jesús y es modelo, tanto para los padres de familia como para los sacerdotes, éstos están llamados a guiar al Pueblo de Dios “no a la fuerza, sino de buena gana, como Dios quiere; no por sórdida ganancia, sino con entrega generosa; no como déspotas, sino convirtiéndonos en modelos del rebaño” (1Pe 5, 2-3).

Como sabéis, la realidad de nuestro seminario es numéricamente pequeña, por ello no debemos cesar en la oración para que Dios envíe obreros a su mies y nos conceda el don de pastores que sean auténticos padres para el Pueblo de Dios y hermanos de todos los hombres. Sin embargo, esto no nos debe impedir ver los frutos que el Señor va suscitando entre nosotros, y que son un signo de esperanza. Por ello os quiero anunciar que en la catedral de la diócesis, el próximo 20 marzo dos seminaristas recibirán la ordenación diaconal en su camino de preparación al sacerdocio, y un laico el diaconado permanente. El día 10 de abril el diácono Christian Pinto, natural de Benicarló, recibirá la ordenación sacerdotal. Os invito a orar por ellos, para que sean fieles a la llamada del Señor.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Custodios de la vida

(PALABRAS DE VIDA – 21 marzo 2021)

El próximo 25 de marzo, solemnidad de la Anunciación, celebremos la jornada por la vida. La persona del Hijo de Dios, cuya existencia humana comienza en el momento de su Encarnación, es el mayor regalo de Dios a la humanidad. La venida de Cristo al mundo es una luz que abre a todos los hombres un horizonte de esperanza, pues nos anuncia que, a pesar de las dificultades de la vida, ésta merece la pena ser vivida. Si el Hijo de Dios aceptó una existencia como la nuestra, el hecho de haber sido llamados por Dios la vida es un acto de amor: el Padre nos mira con el mismo amor con el que contempla a su Hijo encarnado. Jesús se hizo uno de nosotros para comunicarnos la vida divina. La existencia temporal tiene una meta que va más allá: es camino para la Vida eterna. Esta verdad de nues-

tra fe nos ayuda a entender el gran valor que tiene para Dios la vida de todo ser humano.

Sin embargo, actualmente nos hallamos inmersos en una cultura que no valora la vida como un don que debe ser acogido con gratitud. El ser humano es tratado como un objeto del que se puede disponer según la propia voluntad. Cuando no se quiere acoger al hijo concebido, se justifica su eliminación; cuando se desea, se justifican todos los medios que los avances científicos y técnicos nos ofrecen, y se “fabrican” seres humanos por los que se paga, como cuando se adquiere una mercancía.

Reducido el ser humano a un objeto, deja de tener un valor absoluto. Se mide con los mismos criterios que las cosas: la utilidad y la calidad. Cuando una vida no se considera útil o no goza de la calidad que desearíamos, se piensa que no vale la pena vivirla. Esta mentalidad se va asumiendo progresivamente por la sociedad e incluso por los enfermos, que llegan a pensar que son una molestia y que ya nada tienen que hacer aquí. La fragilidad es un aspecto constitutivo de la existencia humana y nos debemos preparar espiritualmente para aceptarla. Los creyentes, que contemplamos la vida humana con la mirada de Dios, sabemos que nadie “vale” menos en ninguna circunstancia.

A esto se une otro rasgo que caracteriza nuestra cultura: la identificación de los deseos con los derechos y la ausencia de todo límite ético que pueda ser una barrera a la realización de los propios deseos. Los derechos humanos son como una garantía que ha de proteger a las personas. El derecho de todo ser humano a la vida tiene como consecuencia el deber del Estado y de todos los miembros de la sociedad de protegerla en todos los casos. La identificación de los derechos con los deseos ha llevado a la aprobación de una serie de leyes que dejan la vida humana en manos de los otros: de los padres en el caso del no nacido, o de los familiares o el sistema sanitario en caso de ancianidad o enfermedad grave.

Aunque tenemos la sensación de que esta cultura es irreversible, los cristianos no debemos perder la esperanza. San José, que acogió y protegió la vida del Niño Jesús, y a quien en la tradición católica nos confiamos para pedirle una muerte en gracia, que es la auténtica muerte digna, nos ayude a encontrar caminos para ser custodios de la vida de todo ser humano.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Semana Santa

(PALABRAS DE VIDA – 28 marzo 2021)

El domingo de Ramos empezamos la Semana Santa. Este año, por las circunstancias, no podremos celebrar las procesiones que llenan de religiosidad las calles de nuestras ciudades, pero sí tendremos en las iglesias los actos litúrgicos propios de estos días. Durante toda esta semana conmemoramos la muerte del Señor. Las celebraciones son sobrias y, a la vez, ricas en gestos y símbolos, algunos de los cuales no se vuelven a repetir a lo largo del año, como la postración silenciosa del celebrante al inicio de la celebración del Viernes Santo y el rito de la adoración de la Cruz, en el cual somos invitados a mirar el árbol donde murió lo Salvador del mundo.

Cuando a lo largo de estos días recordamos al Crucificado nos invaden dos sentimientos: asombro al verlo tan desfigurado por las torturas que ha recibido de manos de toda la humanidad; y admiración por cómo ha aceptado ese sufrimiento, tomando sobre sí nuestros dolores y muriendo por nuestras faltas, y todo sin obrar con violencia ni tener en los labios la perfidia.

¿Por qué el mundo se sobrecoge ante la Cruz de Cristo? El Concilio Vaticano II recuerda que el ser humano es capaz de lo mejor y lo peor. En la Cruz de Jesucristo se descubre lo peor que puede salir del corazón del hombre. Lo vemos en los relatos de la pasión que estos días escucharemos y meditaremos: los interrogatorios de los sumos sacerdotes, el juicio por parte del procurador romano, las torturas... Todo nos lleva a preguntarnos ¿Cómo es posible que las personas podamos llegar a tanta crueldad? Cuando pensamos de lo que somos capaces, no podemos hacer otra cosa que sobrecogernos.

¿Por qué el mundo se admira cuando contempla el Crucificado? Porque en Él resplandece lo mejor que hay en el corazón del hombre. De hecho, en la pasión según san Juan, que escucharemos el Viernes Santo, veremos cómo Pilatos presenta a Jesús al pueblo diciendo: “aquí tenéis el hombre”. Sin saberlo, Pilatos nos ha dicho una gran verdad: Jesús es el hombre perfecto; el hombre en el que no hay ningún mal; el hombre que solo sabe hacer el bien; el hombre que se ha mantenido en fidelidad a Dios.

Nos sobrecogemos porque se pone de manifiesto lo que somos capaces de hacer los hombres. Y nos admiramos porque ese condenado a muerte ha respondido a la injusticia de su condena sin nin-

guna violencia y, además, perdonando. Su respuesta al mal ha sido continuar haciendo el bien.

La Carta a los Hebreos nos enseña que Jesús, por su pasión “se ha convertido en fuente de salvación eterna” (He 5,9). De su costado abierto brota la sangre y el agua que simbolizan todas las bendiciones que nos vienen por su muerte. Por eso la liturgia de estos días es toda ella una invitación a la plegaria para que la gracia de la Redención que nace del costado abierto de Salvador llegue a toda la humanidad. En esta plegaria, este año recordemos especialmente a quienes más han sufrido o están sufriendo por la pandemia.

Que estos días sean para todos, una ocasión de reencontrarnos con el Señor.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Activitats de
l'Excm. i Rvdm. Mons. Enrique Benavent i Vidal,
bisbe de Tortosa
Març de 2021

- 1-5.- Parròquia *Verge dels Àngels*, de Tortosa: predica en els exercicis espirituals adreçats al clergat de les zones nord i centre de la diòcesi.
Rep visites i despatxa assumptes en la cúria diocesana.
- 2.- Participa en la reunió telemàtica dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.
- 8-12- Parròquia *Sant Pere*, de Benicarló: predica en els exercicis espirituals adreçats al clergat de la zona sud de la diòcesi.
- 9.- Imparteix una conferència via telemàtica per a les jornades obertes de teologia de la diòcesi de Lugo.

- 15.- Parròquia *Verge dels Àngels*: presideix el recés de Quaresma adreçat al clergat de les zones nord i centre de la diòcesi.
- 16-17.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
- 18.- Horta de Sant Joan, *convent del Sant Salvador*: presideix la solemne Eucaristia emmarcada en els actes del 5è centenari del naixement del sant d'Horta.
- 20.- Tortosa, catedral de *Santa Maria*: confereix el ministeri del diaconat a dos seminaristes que es preparen al sacerdoci, i a un laic que servirà la diòcesi com a diaca permanent.
- 22.- Castelló de la Plana: visita al president de la Diputació.
- 23-26.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
- 23.- Palau episcopal: presideix la reunió del Consell Episcopal.
Tortosa, Catedral: presideix l'Eucaristia en el 53è aniversari de la mort de Mons. Manuel Moll i Salord, bisbe de Tortosa de 1943 a 1969.
- 24.- Tortosa, Catedral: presideix l'Eucaristia commemorativa de la baixada de la Mare de Déu de la Cinta a la Seu tortosina.
- 25.- Tortosa, Catedral: presideix l'Eucaristia de renovació dels vots de les Hnes. Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül de la comunitat de Tortosa.
- 27.- Parròquia *Mare de Déu de la Cinta*, del Poblenou del Delta: beneeix les obres de restauració de l'església parroquial i presideix l'Eucaristia de reobertura al culta.
Visita a uns preveres malalts.
Parròquia *Sant Bartomeu*, de Benicarló: predica en l'últim dia de la novena al Sant Crist de la Mar.
- 28.- Tortosa, Catedral: presideix la solemne Eucaristia del Diu-menge de Rams.
- 29-31.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
- 30.- Tortosa, Catedral: presideix la Missa Crismal.

Secretaria General

Tres nous diaques Catedral Basílica de Tortosa 20 de març de 2021

El Sr. Bisbe de la diòcesi, Mons. Enrique Benavent Vidal, el dissabte 20 de març de 2021, celebrà solemnement a la Santa Església Catedral Basílica de *Santa Maria de l'Estrella*, l'Eucaristia en la que ordenà diaques als següents candidats:

- **JUAN MANUEL BORRÁS MONROIG:** Diaca permanent. És natural de la població de Càlig (Castelló) fill de José Borrás i de Luisa Monroig. Està casat amb Mª Esther Gil Morera. El Sr. Bisbe li ha confiat el seu ministeri diaconal a les parròquies de *Santa Mª Magdalena*, de Vinaròs, i *Sant Bartomeu, apòstol*, de La Jana.
- **MATTEO BORDIGNON:** Diaca. És natural de Treviso (Itàlia) fill de Giorgio Bordignon i de Antonietta Danieli. Seminarista del bisbat de Tortosa, ha completat els seus estudis eclesiàstics al Seminari Major Interdiocesà de Catalunya. El Sr. Bisbe li ha confiat el seu ministeri diaconal a les parròquies de: *Sant Miquel, arcàngel*, de Deltebre-La Cava, i a la de *Sant Llorenç*, dels Muntells.
- **SANTI MARTÍNEZ ALONSO:** Diaca. És natural de Terrassa (Barcelona) fill de Antoni Ferrán Martínez y de Roser Alonso. Seminarista del bisbat de Tortosa, ha completat els estudis eclesiàstics al Seminari Major Interdiocesà de Catalunya. El Sr. Bisbe li ha confiat el ministeri diaconal a les parròquies de la *Santíssima Trinitat* i de *Sant Josep Obrer*, de Sant Cales de la Ràpita

Francisco García Monforte
Canceller – Secretari General

Crònica diocesana

Crònica de l'Ordenació diaconal de Matteo Bordignon, Santi Martínez i Juan Manuel Borràs

El dissabte, 20 de març, a la nostra catedral de Tortosa, a les 11 hores, el Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal, ordenà diaques en el grau transitori vers el presbiterat, els seminaristes Matteo Bordignon i Santi Martínez i diaca permanent Juan Manuel Borràs. Van concelebrar amb el Sr. Bisbe, el Cabildo i un bon nombre de preveres diocesans i alguns de les arxidiòcesis de Barcelona i València. Van participar de la celebració alguns diaques i diaques permanents i els nostres seminaristes. També un bon nombre de fidels, però, complint exactament l'aforament permès del 30 % en compliment de la normativa actual respecte la pandèmia. La part musical fou a càrrec de Mn. Víctor M. Cardona a l'orgue, i Mn. Rubén García dirigint els cants.

Després de la proclamació de l'Evangelí, va tenir lloc la presentació dels candidats, feta pel Sr. Vicari General certificant que son candidats dignes i escollits pel Sr. Bisbe per a l'orde del diaconat. En la seva homilia, el prelat es referí directament a cadascun dels candidats: A Matteo, que va vindre d'Itàlia i el Senyor l'ha volgut per a Ell; A Santi que va deixar la seva família i el poble per venir a la nostra diòcesi; a Juan Manuel, amb la seva esposa Esther i els seus fills, ha dit sí al

En acabar l'homilia van pujar al presbiteri els tres que havien de ser ordenats i el Sr. Bisbe els va fer l'interrogatori: Fills estimats, abans de ser ordenats diaques, cal que manifesteu al poble de Déu... Voleu exercir l'orde de diaques...? Voleu guardar el misteri de la fe...? Santi i Matteo, vosaltres que esteu decidits a viure el celibat...? I tot seguit els preguntà també: Segons l'estat de la vostra vida, voleu ser fidels a la Litúrgia de les Hores? Voleu servir el poble de Déu, vosaltres que repartireu el Cos de Crist i servireu l'altar? Tot seguit els preguntà individualment: "Em promets respecte i obediència a mi i als meus successors? Prometo, contestaren. Que Déu mateix dugui a terme aquesta obra bona que Ell ha començat en tú".

A continuació es postraren tots tres a terra durant la lletania dels sants. Seguidament i en silenci, el moment culminant de l'ordenació, la imposició de mans per part del bisbe Enrique i després la pregària demanant que per la imposició de les mans es puguin dedicar a la celebració de la Paraula i que davall sobre ells l'Esperit Sant perquè puguin complir fidelment el seu ministeri i que perseveren fermes en Crist qui no va venir a ser servit, sinó a servir. Els diaques es van revestir amb l'estola i la dalmàtica i els lliurà el llibre dels Evangelis: "Rep l'Evangelí de Crist del qual has estat fet missatger i creu el que llegeixes, ensenya el que creus i practica el que ensenyes". Finalment el bes de la pau per part del Sr. Bisbe. Després van preparar l'altar per a l'ofertori i continuà la celebració de l'Eucaristia. Arribat el moment de la comunió, els nous diaques van distribuir el Cos de Crist, mentre cantàvem: "On hi ha caritat i amor, allí hi ha Déu" i "En tú trobem la vida, Jesucrist Senyor".

Abans de la benedicció final, el Sr. Bisbe donà l'enhorabona als pares dels diaques i família i a Esther, Sra del diaca permanent, als fills i família. Oferir un fill al Senyor és un gest de generositat i en el cas dels pares de Santi encara més, perquè el proper més serà ordenat diaca un altre fill. Si avui, algun dels joves que heu participat de la celebració sentiu que el Senyor us crida, aneu a parlar amb algun sacerdot i no sigueu sords a la crida de Déu. L'alegria més gran que es pot tenir és donar-se al Senyor per a tota la vida. Que aquesta alegria que avui teniu, us acompanye sempre. El Sr. Bisbe impartí la benedicció final, preguntant especialment pels diaques recent ordenats. Tot seguit, el diaca Santi, digué: En el nom del Senyor, aneu-vos-en en pau. Com a comiat de la celebració vam cantar a la Mare de Déu: "Salve Regina".

Que Ella els ajude i els acompanye en el seu ministeri diaconal.
Maria Joana Querol Beltrán

Celebració de la Missa Crismal a la Catedral de Tortosa

El dia 30 de març, dimarts Sant, a les 11'30 hores, s'aplegaren a la Catedral gairebé tots els preveres de les Zones Pastorals Centre i Nord del nostre bisbat per celebrar la Missa Crismal, presidits pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal. Alguns preveres de la

Zona Sud no van poder ser-hi presents a causa del confinament pel coronavirus. També van participar de la celebració tres diaques ordenats recentment i tres diaques permanents, un d'ells ordenat el dia 20 d'aquest mes de març. Aquesta celebració és la festa primordial del sacerdoci de Crist i una celebració eminentment sacerdotal. Van participar-hi també els dos seminaristes de la nostra diòcesi, algunes religioses i un bon nombre de laics. La part musical fou a càrrec de Mn. Víctor Cardona i Mn. Rubén García dirigí els cants.

Els preveres van fer la renovació de les promeses sacerdotals i, a continuació, abans de la Doxologia de la pregària eucarística, el Sr. Bisbe va fer la benedicció de l'oli dels malalts. Després de la comunió, tingué lloc la benedicció de l'oli dels catecúmens i, finalment, la consagració del sant Crisma,

Abans de la benedicció final, el Sr. Bisbe manifestà la seva alegria per haver pogut celebrar la Missa Crismal, en mig de la pandèmia i anuncià que, el dia 10 d'abril, ordenarà el diaca Cristian Pinto com a prevere, i convidà a tots a la celebració presbiteral a de la nostra diòcesi. Acabà la Missa Crismal, donant gràcies a Déu per aquesta celebració eminentment sacerdotal. Preguem pel nostre bisbe Enrique i pel presbiteri diocesà i demanem al Senyor que ens concedeixi vocacions al sacerdoci. *Maria Joana Querol Beltrán*

Recull de notícies
publicades al setmanari “Vida diocesana”
Març de 2021

Assemblea de Mans Unides.

Dissabte 6 de febrer hem celebrat l'assemblea anual diocesana presidida pel nostre Bisbe i la Presidenta-Delegada, aquest any de manera virtual.

Hem donat compte dels resultats econòmics de la campanya anterior, que s'han vist minvats per la crisi del Coronavirus que no ha permès fer moltes activitats previstes.

Hem presentat la nova campanya, “**Contagia solidaritat per acabar amb la fam**”, amb la qual Mans Unides posa l'accent en el missatge d'esperança, vol contagiar optimisme, alegria, justícia... i tocar els cors i consciències. Només així podrem superar una crisi que, en major o menor mesura, a tots ens afecta.

A causa de la davallada dels ingressos, la delegació només s'ha pogut comprometre amb un projecte per al 2021: MILLORA DE L'ACCÉS A L'EDUCACIÓ PRIMÀRIA AL NORD DE GHANA, amb un import de 96.701 €.

A pesar dels temps que ens ha tocat viure, estem més decidits que mai a contagiar solidaritat per a garantir una vida més digna als més vulnerables. Invitem a tota la diòcesi a seguir sent solidaris per acabar amb la pandèmia més antiga: la fam. *Delegació Diocesana de Mans Unides*

Segona càpsula de formació.

El passat dimecres 10 de febrer va tenir lloc la segona trobada virtual que la delegació de Joventut ha proposat per a oferir un espai on poder seguir formant-nos i créixer plegats.

La segona “càpsula” de formació va ser a càrrec de Mn. Pasqual Centelles: “l'Eucaristia i els joves”. Ens va ajudar a comprendre més les parts que conformen la celebració de la Missa i va ser una gran oportunitat per a valorar més aquest gran tresor de l'Església. Després de la intervenció de Mn Pasqual, va tenir lloc una estona de diàleg i preguntes molt interessants que la mateixa xerrada va suscitar. Amb aquesta “càpsula” va concloure la segona proposta de formació on-line mensual que la Delegació està oferint als acompanyants de joves i tothom a qui li pugui fer profit. Us animem a participar a la propera. No falteu! *Equip delegació de Joves*

Els bisbes amb parròquies a la Comunitat Valenciana han celebrat una missa per la fi de la pandèmia.

Els Bisbes amb parròquies a la Comunitat Valenciana han celebrat el divendres 19 de febrer, a la Basílica de la Verge dels Desemparats, una missa per la fi de la pandèmia i un Sant Rosari pels morts per la COVID-19, els malalts i les seves famílies i el personal que els cuida.

Els bisbes han pregat davant la imatge de la Mare de Déu per demanar-li la seva protecció i empar a tots els afectats per la crisi sanitària a la Comunitat Valenciana.

L'Eucaristia ha estat presidida pel cardenal arquebisbe de València, Antonio Cañizares, i concelebrada pel bisbe d'Oriola-Alacant, Mons. Jesús Murgui; el de Sogorb-Castelló, Mons. Casimiro López; i el de Tortosa, Mons. Enrique Benavent, diòcesi amb localitats al nord de la província de Castelló.

Igualment han concelebrat els bisbes auxiliars de València, monsenyors Esteban Escudero, Xavier Salinas, Arturo Ros i Vicente Juan Segura.

Així, l'arxidiòcesi de València i les diòcesis d'Oriola-Alacant, Sogorb-Castelló i Tortosa, s'han unit amb dolor però amb fe i esperança per oferir l'Eucaristia en sufragi per totes les víctimes i persones afectades per la crisi sanitària, i per les famílies.

Festa Diocesana de l'Hospitalitat de Lourdes.

El 21 de febrer, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la nostra diòcesi, com tots els anys, celebrà la seua festa malgrat aquest fou diferent a causa de la pandèmia; però gràcies a Déu ens vam poder reunir a la Catedral per celebrar l'Eucaristia. No van poder participar-hi els malalts de manera presencial, però van seguir-la des de casa gràcies a les noves tecnologies. Presidí la Missa el Sr. Bisbe i va concelebrar Mn. Jordi Centelles, Consiliari de l'Hospitalitat, acompanyats del diaca permanent Mn. Josep Mª Folch i del recent ordenat diaca Mn. Cristian Pinto. La direcció dels cants va ser a càrrec de Joan Redó.

Van participar el President i alguns membres de l'Hospitalitat, l'alcalde de Tortosa i alguns regidors, fidels de diferents arxipresats de la diòcesi que tots els anys peregrinen a Lourdes, i altres fidels.

El Sr. Francisco Gisbert, president de l'Hospitalitat, ens cità les paraules del profeta Isaïes: *“Els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor”. I ara ho estem constatant; que poc pensàvem no poder anar a Lourdes i gairebé es paralizaria el món... Però pensem en el Salm que ens diu: “La nostra esperança és el Senyor, confiem en sa Paraula”...*

Al final de la Missa s'exposà el Santíssim i tot seguit s'inicià la processó que, per les mesures de seguretat, va recórrer la nau central de la Catedral i només hi anaren el Sr. Bisbe, Mn. Jordi Centelles i els dos diaques. Els fidels vam participar-hi des dels nostres seients. Després de la benedicció amb el Santíssim el Sr. Bisbe agrai als fidels la participació, i als malalts i famílies que havien seguit la celebració des de casa.

I acabo amb les paraules de l'estampa que se'ns va repartir: *“Omple'ns del veritable optimisme que només ens pot arribar del fet de saber-nos estimats del Pare”*. Maria Joana Querol Beltrán

Congregació per a la Doctrina de la fe

Responsum
de la Congregación para la Doctrina de la Fe
a un *dubium* sobre las bendiciones
de las uniones de personas del mismo sexo

A LA PREGUNTA PROPUESTA
*¿La Iglesia dispone del poder para impartir la bendición
a uniones de personas del mismo sexo?*

SE RESPONDE *Negativamente.*

Nota explicativa

En algunos ambientes eclesiales se están difundiendo proyectos y propuestas de bendiciones para uniones de personas del mismo sexo. No pocas veces, estos proyectos están motivados por una sincera voluntad de acogida y de acompañamiento de las personas homosexuales, a las cuales se proponen caminos de crecimiento en la fe, «con el fin de que aquellos que manifiestan una tendencia homosexual puedan contar con la ayuda necesaria para comprender y realizar plenamente la voluntad de Dios en su vida»[1].

En estos caminos, la escucha de la palabra de Dios, la oración, la participación en las acciones litúrgicas eclesiales y el ejercicio de la caridad pueden desempeñar un papel importante con el fin de apoyar la tarea de leer la propia historia y de adherirse con libertad y responsabilidad a la propia llamada bautismal, porque «Dios ama a

cada persona, como también lo hace la Iglesia»[2], rechazando toda discriminación injusta.

Entre las acciones litúrgicas de la Iglesia revisten una singular importancia los *sacramentales*, «signos sagrados creados según el modelo de los sacramentos, por medio de los cuales se expresan efectos, sobre todo de carácter espiritual, obtenidos por la intercesión de la Iglesia. Por ellos, los hombres se disponen a recibir el efecto principal de los sacramentos y se santifican las diversas circunstancias de la vida»[3]. El *Catecismo de la Iglesia Católica* especifica, además, que «los sacramentales no confieren la gracia del Espíritu Santo a la manera de los sacramentos, pero por la oración de la Iglesia preparan a recibirla y disponen a cooperar con ella» (n. 1670).

Al género de los *sacramentales* pertenecen las *bendiciones*, con las cuales la Iglesia «invita a los hombres a alabar a Dios, los anima a pedir su protección, los exhorta a hacerse dignos, con la santidad de vida, de su misericordia»[4]. Ellas, además, «instituidas imitando en cierto modo a los sacramentos, significan siempre unos efectos, sobre todo de carácter espiritual, pero que se alcanzan gracias a la impetración de la Iglesia»[5].

En consecuencia, para ser coherentes con la naturaleza de los sacramentales, cuando se invoca una bendición sobre algunas relaciones humanas se necesita –más allá de la recta intención de aquellos que participan– que aquello que se bendice esté objetiva y positivamente ordenado a recibir y expresar la gracia, en función de los designios de Dios inscritos en la Creación y revelados plenamente por Cristo Señor. Por tanto, son compatibles con la esencia de la bendición impartida por la Iglesia solo aquellas realidades que están de por sí ordenadas a servir a estos designios.

Por este motivo, no es lícito impartir una bendición a relaciones, o a parejas incluso estables, que implican una praxis sexual fuera del matrimonio (es decir, fuera de la unión indisoluble de un hombre y una mujer abierta, por sí misma, a la transmisión de la vida), como es el caso de las uniones entre personas del mismo sexo[6]. La presencia en tales relaciones de elementos positivos, que en sí mismos son de apreciar y de valorar, con todo no es capaz de justificarlas y hacerlas objeto lícito de una bendición eclesial, porque tales elementos se encuentran al servicio de una unión no ordenada al designio de Dios.

Además, ya que las bendiciones sobre personas están en relación con los sacramentos, la bendición de las uniones homosexuales no

puede ser considerada lícita, en cuanto sería en cierto modo una imitación o una analogía con la bendición nupcial[7], invocada sobre el hombre y la mujer que se unen en el sacramento del Matrimonio, ya que «no existe ningún fundamento para asimilar o establecer analogías, ni siquiera remotas, entre las uniones homosexuales y el designio de Dios sobre el matrimonio y la familia»[8].

La declaración de ilicitud de las bendiciones de uniones entre personas del mismo sexo no es por tanto, y no quiere ser, una discriminación injusta, sino reclamar la verdad del rito litúrgico y de cuanto corresponde profundamente a la esencia de los sacramentales, tal y como la Iglesia los entiende.

La comunidad cristiana y los Pastores están llamados a acoger con respeto y delicadeza a las personas con inclinaciones homosexuales, y sabrán encontrar las modalidades más adecuadas, coherentes con la enseñanza eclesial, para anunciarles el Evangelio en su plenitud. Estas, al mismo tiempo, están llamadas a reconocer la cercanía sincera de la Iglesia –que reza por ellas, las acompaña, comparte su camino de fe cristiana[9]– y a acoger las enseñanzas con sincera disponibilidad.

La respuesta al *dubium* propuesto no excluye que se impartan bendiciones a las personas individuales con inclinaciones homosexuales[10], que manifiesten la voluntad de vivir en fidelidad a los designios revelados por Dios así como los propuestos por la enseñanza eclesial, pero declara ilícita toda forma de bendición que tienda a reconocer sus uniones. En este caso, de hecho, la bendición manifestaría no tanto la intención de confiar a la protección y a la ayuda de Dios algunas personas individuales, en el sentido anterior, sino de aprobar y fomentar una praxis de vida que no puede ser reconocida como objetivamente ordenada a los designios revelados por Dios[11].

Mientras tanto, la Iglesia recuerda que Dios mismo no deja de bendecir a cada uno de sus hijos peregrinos en este mundo, porque para Él «somos más importantes que todos los pecados que nosotros podamos hacer»[12]. Pero no bendice ni puede bendecir el pecado: bendice al hombre pecador, para que se reconozca como parte de su designio de amor y se deje cambiar por Él. Él, de hecho, «nos toma como somos, pero no nos deja nunca como somos»[13].

Por estos motivos, la Iglesia no dispone, ni puede disponer, del poder para bendecir uniones de personas del mismo sexo en el sentido anteriormente indicado.

El Sumo Pontífice Francisco, en el curso de una Audiencia concedida al suscrito Secretario de esta Congregación, ha sido informado y ha dado su asentimiento a la publicación del ya mencionado Responsum ad dubium, con la Nota explicativa adjunta.

Dado en Roma, desde la Sede de la Congregación para la Doctrina de la Fe, el 22 de febrero de 2021, Fiesta de la Cátedra de San Pedro, Apóstol.

Luís F. Card. Ladaria, S.I. Prefecto

† **Giacomo Morandi**

Arzobispo titular de Cerveteri *Secretario*

-
- [1] Francisco, Ex. ap. postsinodal *Amoris laetitia*, n. 250.
- [2] Sínodo de los Obispos, *Documento final de la XV Asamblea General Ordinaria*, n. 150.
- [3] Concilio Vaticano II, Const. Lit. *Sacrosanctum Concilium*, n. 60.
- [4] Ritual Romano *ex Decreto Sacrosancti Oecumenici Concilii Vaticani II instauratum auctoritate Ionnis Pauli PP. II promulgatum, Bendicional, Orientaciones generales*, n. 9.
- [5] *Ibidem*, n. 10.
- [6] Cfr. *Catecismo de la Iglesia Católica*, n. 2357.
- [7] De hecho, la bendición nupcial hace referencia a la narración de la creación, en la que la bendición de Dios sobre el hombre y sobre la mujer está en relación a su unión fecunda (cfr. *Gen* 1,28) y a su complementariedad (cfr. *Gen* 2,18-24).
- [8] Francisco, Ex. ap. postinodal *Amoris laetitia*, n. 251.
- [9] Cfr. Congregación para la doctrina de la fe, Carta *Homosexualitatis problema* sobre la atención pastoral a las personas homosexuales, n. 15.
- [10] El *Bendicional* presenta, de hecho, un amplio elenco de situaciones para las que invocar la bendición del Señor.
- [11] Cfr. Congregación para la doctrina de la fe, Carta *Homosexualitatis problema* sobre la atención pastoral a las personas homosexuales, n. 7.
- [12] Francisco, Audiencia General del 2 de diciembre de 2020, *Catequesis sobre la oración: la bendición*.
- [13] *Ibidem*.

Tarraconense

Creació del Consell Assessor de Delegats Diocesans per al clergat *Març 3, 2021*

El dia 1 de març de 2021 es va reunir per primera vegada el Consell Assessor de Vicaris i Delegats Diocesans per al Clergat de les Diòcesis espanyoles, a través de tots els delegats dels Arquebisbats metropolitans. La reunió va tenir lloc de forma telemàtica i va ser presidida pel President i el Vicepresident de la Comissió per al Clergat i els Seminaris, Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Mons. Jesús Vidal, Bisbe auxiliar de Madrid, que van estar acompanyats pels directors del Secretariat Rv. Juan Carlos Mateos i Rv. Sergio Requena. Van assistir-hi amb molta participació dels delegats de totes les Províncies eclesiàstiques d'Espanya. De Catalunya hi van participar Mn. Jordi Figueras de Tarragona i Mn. Salvador Barchidit de Barcelona.

Es van precisar els objectius d'aquest Consell Assessor, en part inspirant-se en el Consell Assessor de Rectors de Seminaris: 1.- l'exercici de la sinodalitat entre els delegats de les Diòcesis, sempre al servei dels sacerdots, per recolzar-se i caminar junts; 2.- demanar opinió i rebre i difondre les informacions o tasques que la Comissió o els òrgans de la CEE vulguin proposar; 3.- treballar per a la formació permanent tal com apareix en el nou Pla de Formació "Formar pastors missioners", per ajudar les Diòcesis i els seus presbiteris, en les diverses situacions d'edat, de missions i de necessitats; 4.- poder compartir i preparar amb els seus criteris i aportacions alguns esdeveniments regionals o nacionals al servei de la vitalitat dels preveres.

I va tenir lloc una roda fecunda d'aportacions de tots els participants sobre com s'havia viscut i s'estava vivint la pandèmia en les seves arxidiòcesis i en les sufragànies, que va resultar molt interessant. I finalment es van fer propostes sobre la temàtica que més interessaria estudiar i reflexionar en el futur en les reunions de Delegats i en les jornades de reflexió o de formació.

Es va valorar molt positivament la reflexió escrita i els enregistraments *on line* de Mons. Joan Esquerda Bifet, sacerdot de Lleida resi-

dent i canonge a Roma, per als recessos a les Diòcesis durant aquest any 2020-21, així com les de l'abat benedictí Dom Jean-Charles Nault sobre l'accídia, que va ser conjunta per als delegats del clergat i els directors espirituals dels Seminaris.

Comunicat de la reunió núm. 242 de la CET

Març 4, 2021

El dimarts 2 de març de 2021, els Bisbes que formen la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) han portat a terme la reunió número 242 de la Conferència, amb modalitat telemàtica, i en la qual han pogut participar-hi tots els seus membres.

S'ha incorporat a la reunió el Sr. Rafael Muñoz Melgar, delegat diocesà d'ensenyament de l'arquebisbat de Tarragona, que ha exposat la situació actual de l'ensenyament de la religió catòlica a l'escola, sobretot a partir de l'aprovació de la LOMLOE, llei orgànica d'Educació vigent a l'Estat Espanyol des del 19 de gener de 2021.

Els bisbes veuen amb preocupació el fet que aquesta Llei hagi nascut sense un pacte d'educació precedent que comporti un consens social i polític, així com també que reculli posicionaments adversos al fet religiós i a la seva presència en la vida de l'escola.

Pensen que cal continuar treballant per millorar la seva aplicació de manera que garanteixi el dret de les famílies a l'ensenyament religiós dels seus fills i alhora assegurui un ensenyament de qualitat per a tothom. Així mateix confien que el nou govern de Catalunya tingui una millor sensibilitat cap a l'ensenyament de la religió i cap a les escoles d'iniciativa social, entre elles les que formen part de l'Escola Cristiana de Catalunya.

Han tractat també sobre la importància dels mitjans de comunicació de les esglésies diocesanes i de la necessitat de treballar cada vegada més coordinadament amb noves iniciatives.

En aquesta reunió, en què ha participat per primer cop el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Javier Vilanova, els bisbes li han encarregat l'acompanyament d'algunes àrees de pastoral social i pastoral penitenciària en l'àmbit de la Tarraconense, que fins ara acompanyava el Sr. Cardenal Joan Josep Omella.

Els bisbes han demanat que les Diòcesis amb seu a Catalunya es facin ressò de la petició de S.B. el Patriarca Caldeu d'Iraq, Cardenal

Louis Raphaël I Sako, de demanar al poble cristià una oració per posar en mans del Senyor l'imminent viatge del Papa Francesc a l'Iraq, previst del 5 al 8 de març, amb la súplica que l'Esperit Sant vingui a sostenir i il·luminar els seus gestos i paraules durant el viatge, tocant també el cor de tots aquells que el trobaran i l'escoltaran durant la visita apostòlica.

Finalment, en aquest any que el papa Francesc ha volgut dedicar a Sant Josep, recorden que, en vigílies del Dia del Seminari, les nostres diòcesis sostinguin les comunitats formatives dels futurs preveres i que tot el poble de Déu pregui perquè siguin molts els qui escoltin i responguin generosament a la crida al sacerdocí ministerial.

Tarragona, 2 de març de 2021

**Reunió conjunta de les comissions
de litúrgia i música de la C.E.T.**

Març 3, 2021

El dia 2 de març de 2021 van reunir-se de forma telemàtica les Comissions de Litúrgia i de Música de la Conferència Episcopal Tarraconense, presidides per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives i pel coordinador Mn. Joan Baburés.

Van ser-hi presents la gran majoria dels membres de les dues Comissions i van ser-hi acollits els dos nous Delegats de Litúrgia de Tarragona Mn. Xavier Roig Rovira i de Sant Feliu de Llobregat Mn. Vicenç Guinot Gómez. També es va comunicar que el nou Delegat de Música de Tarragona serà Mn. Jaume Gené Nolla, que aquell dia no es va poder connectar.

Van fer una roda de comentaris de la situació celebrativa de les Diòcesis amb motiu de la pandèmia, amb la creativitat que es va donar i alhora el desig que la presencialitat pugui donar-se ben aviat amb tota normalitat. També es va parlar de les dificultats dels preveres i diaques, i de com s'ha d'intentar ajudar els celebrants des de les Delegacions diocesanes. Es va comentar la situació concreta de la Música i el cant durant les celebracions.

Els Delegats van preparar unes concrecions litúrgiques per a les celebracions de la propera Setmana Santa, per tal d'oferir-les als Bis-

bes de les deu Diòcesis amb seu a Catalunya per si creuen convenient implementar-les.

També s'està a l'espera de poder fer una presentació de la Litúrgia de les Hores cantada, que ja ha sortit a la llum des de fa un any, publicada al CPL, però que a causa de la pandèmia, no s'ha pogut presentar i difondre prou en el territori de les deu Diòcesis.

L'Arquebisbe Vives va demanar la difusió de la pregària enviada pel Patriarca dels Caldeus, que acompanyi el viatge del Papa Francesc a l'Iraq els dies 4 al 8 de març.

Es va felicitar Mn. Joaquim Mesalles Sorolla, Canonge de Lleida i Delegat diocesà de Música de Lleida, assistent a la reunió, per haver estat seleccionat com un dels compositors de sardanes del país, en l'acte que es va realitzar el dia 28 de febrer amb sardanes de compositors clergues seculars o religiosos de Catalunya, amb motiu de la promoció de la Candidatura de la sardana com a bé immaterial de la humanitat.

I es va comentar breument la decisió del Papa Francesc d'esmenar un cànon perquè els Ministeris laïcals de l'Acolitat i el Lectorat puguin ser accessibles a homes i a dones indistintament, a partir d'ara.

Necrològica

Mons. Rafael Palmero Ramos,
obispo emérito de Orihuela-Alicante
8 de marzo de 2021

Mons. Rafael Palmero Ramos, obispo emérito de Orihuela-Alicante, falleció el día 8 de marzo de 2021, a los 84 años de edad, como consecuencia de la enfermedad que padecía. El féretro con los restos mortales de Mons. Palmero se instaló en la capilla de la Comunión de la concatedral de San Nicolás, de Alicante. El miércoles, 10 de marzo, se celebró en mencionada concatedral, presidida por el obispo de Orihuela-Alicante, Mons. Jesús Murgui. El sábado 13 de marzo se celebró en la catedral de Orihuela la eucaristía por el eterno descanso de Mons. Rafael Palmero, presidida también por Mons. Murgui.

Obispo emérito desde el año 2012

Mons. Palmero nació en Morales del Rey, provincia de Zamora y diócesis de Astorga, el 27 de julio de 1936. Curso los estudios de humanidades y filosóficos y los dos primeros años de teología en el seminario conciliar de Astorga. Después, en Roma, amplió su formación teológica. Allí obtuvo la licenciatura y el doctorado en Teología por la Pontificia Universidad Gregoriana y la licenciatura en Ciencias Sociales por la Pontificia Universidad Santo Tomas de Aquino “Angelicum”. Fue ordenado sacerdote el 13 de septiembre de 1959 en Astorga. En 1972 se incardinó en la archidiócesis de Toledo.

Su ministerio presbiteral comenzó en la diócesis de Astorga. Entre 1961 y 1965 fue secretario de estudios y profesor de Eclesiología y de Doctrina Social de la Iglesia en el seminario mayor diocesano de Astorga y, entre 1963 y 1968, fue delegado episcopal de caritas diocesana de Astorga.

En el año 1968 se trasladó a Barcelona como secretario particular del entonces arzobispo coadjutor de Barcelona, Mons. Marcelo González Martín, cargo que desempeñó hasta el año 1972. También has-

ta ese año, y desde 1969, fue el presidente del Patronato Diocesano de la “Obra Benéfica Asistencial del Niño Dios”, en la ciudad condal. El año 1972 se trasladó, junto a Mons. González Martín, a Toledo. En esta diócesis fue vicario general y profesor del Seminario Mayor, entre 1972 y 1987, y arcediano de la Catedral, entre 1974 y 1987.

El 24 de noviembre de 1987 fue nombrado obispo auxiliar de Toledo y obispo titular de Pedena. Recibió la ordenación episcopal el 24 de enero de 1988. El 9 de enero de 1996 fue trasladado a la sede episcopal de Palencia.

El 26 de noviembre de 2005 fue nombrado obispo de Orihuela-Alicante, tomando posesión de la sede el 21 de enero de 2006. El 27 de julio de 2012, el Papa Benedicto XVI aceptó la renuncia al gobierno pastoral de esta diócesis, en conformidad con el canon 401, párrafo 1, del Código de Derecho Canónico. Dejó la diócesis el 29 de septiembre de 2012.

Otros datos de interés

En la Conferencia Episcopal Española ha sido miembro de la Comisión Episcopal de Pastoral Social desde 1987 hasta 1990. Miembro de la Comisión Episcopal de Enseñanza y Catequesis desde 1990 hasta 1993. De 1990 a 1999 ha sido miembro de la Comisión Episcopal de Relaciones Interconfesionales y de 1993 a 1999 de la Comisión Episcopal para la Doctrina de la Fe. Desde 1999 fue miembro de la Comisión Episcopal de Pastoral, donde era responsable del Departamento de Pastoral de la Salud. Fue miembro del Consejo de Economía desde 1999 hasta noviembre de 2012.

Sumari

BISBAT

Sr. Bisbe

Homilies

Homilia del Sr. Bisbe en l'ordenació diaconal de Juan Manuel, Matteo i Santi. Catedral de Tortosa, 20/02/2021	139
Homilia del Sr. Bisbe en l'Eucaristia del Diumenge de Rams. Catedral de Tortosa. 18/03/2021	143
Homilia del Sr. Bisbe en la celebració de la Missa Crismal. Catedral de Tortosa, 30 de març de 2021	146
PARAULES DE VIDA; Sant Josep, model per als pares	151
Pare i germà, com Sant Josep	152
Custodis de la vida.....	154
Setmana Santa.....	155
San José, modelo para los padres	156
Padre y hermano, como San José	158
Custodios de la vida.....	159
Semana Santa.....	161
Activitats de D. Enrique Benavent Vidal, bisbe de Tortosa. Març.....	162

Secretaria General

Tres nous diaques.....	164
------------------------	-----

Crònica diocesana

Crònica de l'Ordenació diaconal de Matteo Bordignon, Santi Martínez i Juan Manuel Borrás	165
Celebració de la Missa Crismal a la Catedral de Tortosa.....	166
Recull de notícies, publicades al setmanari "Vida Diocesana" Març 2021	167

SANTA SEU

Congregació per a la Doctrina de la fe

<i>Responsum</i> de la Congregación para la Doctrina de la Fe a un <i>dubium</i> sobre las bendiciones de las uniones de personas del mismo sexo. A LA PREGUNTA PROPUESTA <i>¿La Iglesia dispone del poder para impartir la bendición a uniones de personas del mismo sexo?</i> SE RESPONDE <i>Negativamente. Nota explicativa</i>	170
--	-----

TARRACONENSE

Creació del Consell Assessor de Delegats Diocesans per al clergat. Març 3, 2021.....	174
Comunicat de la reunió núm. 242 de la CET. Març 4, 2021.....	175
Reunió conjunta de les comissions de litúrgia i música de la C.E.T. Març 3, 2021	176

NECROLÒGICA

Mons. Rafael Palmero Ramos, obispo emérito de Orihuela-Alicante 8 de marzo de 2021...	178
---	-----

Gràfica Dertosenense, s.l.

Cervantes, 21 - 43500 Tortosa

Dipòsit Legal: T. - 22-1958

Disponibile

Disponible

Disponible